Ziņu Pūce

Zentas Mauriņas Grobiņas vidusskolas avīze

2021./2022.m.g. Nr.3

Pavasara Pārdomas...

Šajā pavasarī mums ir notikušas gan labas, gan ne tik labas lietas. Viena no negaidītākajām un šokējošākajām bija karš starp Ukrainu un Krieviju. Visa progresīvā pasaule atbalsta Ukrainu, arī mēs, skolēni, iesaistījāmies atbalsta pasākumos, gatavojot maskēšanas tīklus kara tehnikai. Sākotnēji jau nezinājām, vai karš skars arī mūs, tomēr tā ir. Mēs visi dzīvojam tagad kara ēnā.

Mūsu skolā notiek arī sava veida karš un protesti. Skolēni, iespējams, iedvesmojušies no Ukrainas – Krievijas kara, skolai sāk veikt postījumus. Man liekas, ka tas nav pārāk patīkami ne skolēniem, ne darbiniekiem. Skolēniem pašiem ikdienā jāskatās uz izpostītām tualetēm un citām vietām. Darbiniekiem, it īpaši dežurantēm, šos postījumus ir jāsavāc un jālabo. Šķiet, ka citi neprot novērtēt, ko sniedz mūsu skola.

Ir sācies pavasaris, putni dzied, gatavo ligzdas, un pavasara puķes jau zied. Ja kāds vēl nav iesējis tomātus, ieteiktu to tagad izdarīt . Vēl dažas nedēļas un skolas gads būs beidzies, tāpēc vajadzētu nokārtot atlikušos parādus.

Tomēr, neskatoties uz karu, pavasaris ir atnācis!

Viktorija Aļeksejeva

Skolotāja profesija - par un pret

Skola ir tā vieta, kurā jaunieši pamazām sāk apjaust, kādu profesiju viņi gribētu izvēlēties. Bet kā tas ir - atrast savu profesiju? Katram savs stāsts. Šoreiz aptaujājām skolotājus, lai uzzinātu, kā viņi nonākuši šajā profesijā.

Sanija Feodosova intervēja savu klases audzinātāju un latviešu valodas un literatūras skolotāju Inesi Antāni.

Kā jūs sākāt strādāt par skolotāju? Vai tā vienmēr bija Jūsu sapņu profesija?

"Sāku strādāt par skolotāju jau uzreiz pēc augstskolas beigšanas.

Tas bija jau, manuprāt, pasen - 2002.gadā. Es nezinu, vai tā bija kā sapņu profesija, bet, jā, es jau bērnībā vēlējos kļūt par skolotāju. Mana tēta mamma bija skolotāja 6.vidusskolā. Kad nesanāca apmeklēt bērnu dārzu vai kaut kāda iemesla dēļ nebiju skolā, tad šad tad viņa mani ņēma līdzi uz savu skolu, un es varēju piedalīties stundās. Atceros, ka man ļoti patika, tad pēc tam, protams, skoloju lelles mājās."

Vai Jūsu dzīvē ir kāds cilvēks, kas iedvesmoja tieši šīs profesijas izvēli?

"Sākumskolā man bija ļoti jauka latviešu valodas skolotāja - Teiksma Burģe, kura arī man deva vēlēšanos strādāt šādā profesijā."

Vai Jums patīk sava profesija?

"Jā, varētu teikt, ka man patīk. Man patīk radoši darboties, plānot, organizēt, un to visu var darīt, veidojot stundu. Man patīk, ka neviena diena nav pilnīgi vienāda. Protams, esmu sajūsmā par mācīties gribošiem skolēniem, kas ir motivēti ko sasniegt, kuriem ir savas intereses un vēlmes. Un galvenais, kuri saprot, kas ir cieņa, draudzība, sadarbība un laba komunikācija."

Vai Jūs šo profesiju ieteiktu citiem?

"Es ieteiktu, ja patīk radošums, var pieņemt, ka tas nav darbs no astoņiem līdz pieciem un ka tev būs vairāk sirmu matu kā citās profesijās."

Anete Laursone devās pie sporta skolotāja Valtera Freija, lai uzdotu jautājumu - kāpēc viņš izvēlējās kļūt par skolotāju? Un atbilde bija pavisam vienkārša.

Valters Freijs: "Apzinājos, ka hokejista karjera nebūs īsti man domāta. Taču atteikties no sporta kopumā arī nevēlējos, tāpēc nolēmu kļūt par skolotāju. Veiksmīgu sakritību dēļ nonācu Grobiņas skolā un nu jau esmu sporta skolotājs."

Valters Freijs bija arī spēlējis ārzemēs, lai nostiprinātos lielajā hokejā, taču tas viņam neizdevās. Patreiz viņu šī profesija apmierina un viņš turpina mācīt Grobiņas skolēniem sporta pamatus.

Fun fact -Valtera mamma un ome arī ir bijuši skolotāji, un viņš jau ir skolotājs 3.paaudzē!

Viktorija Aļeksejeva intervēja Inesi Intenbergu, kurā kādu laiku strādāja par vizuālās mākslas skolotāju mūsu skolā.

Kā Jūs sakāt strādāt par skolotāju?

"Nejauši, 19 gadu vecumā es aizgāju uz interviju pie tā laika populārākā un stingrākā direktora. Viņš ļoti novērtēja cilvēkus, tomēr mani pieņēma darbā."

Vai skolotāja profesija bija jūsu sākotnējā izvēle, vai tomēr bija cits karjeras plāns?

"Es sāku studēt par apģērba dizaineri un sapņoju strādāt teātrī ar tērpiem."

Vai Jums patīk strādāt par skolotāju? Vai Jūs to iesakāt?

"Par skolotāju strādājot ir jāuzkāpj līdz jauniešu līmenim un jāsāk domāt kā jaunieši. Šis amats arī neļauj novecot. Tomēr darbs ir grūts."

Anete iztaujāja arī savu mammu, Zentas Mauriņas Grobiņas vidusskolas skolotāju Gundu Laursoni.

Gunda Laursone: "Mums katram bērnībā ir bijuši sapņi par kādu nākotnes profesiju. Arī man. Es arī vēlējos kļūt par skolotāju, tiesa, pirmsskolas skolotāju. Uz to mani iedvesmoja manas sākumskolas labākās draudzenes mammīte, kura bija mīļa, smaidīga, laipna un saprotoša Durbes bērnudārza "Ābolītis" vadītāja un skolotāja. Es atceros, kā kopā ar draudzeni bieži gājām ciemoties pie mazuļiem, spēlējāmies ar viņiem, un toreiz mēs vienojāmies, ka abas būsim skolotājas un strādāsim kopā kā viens vesels, jo es taču , atšķirībā no draudzenes, neprotu spēlēt klavieres.

Laiks mainījās, domas, intereses un iespējas mainījās. Pēc vidusskolas bija apjukums - ko tālāk? Varbūt jāmeklē darbiņš? Mani uzrunāja mana audzinātāja, vidusskolas skolotāja. Lai gan domu par skolotājas profesiju biju atstājusi tālā pagātnē, viņa man, manām spējām, talantiem bija noticējusi un rosināja neapstāties, bet doties pretim izaicinājumiem un pieteikties uz iestājpārbaudījumiem Liepājas pedagoģijas institūtā (tagad Liepājas Universitātē) par sākumskolas skolotāju. Man izdevās!

Šis ir 22. gads, kopš strādāju par skolotāju. Esmu pateicīga skolotājai, kura nebija vienaldzīga. Tā ir mana pārliecība, kas balstīta uz manu pieredzi - skolotājs spēj emocionāli savu skolēnu pacelt, iedvesmot un, diemžēl, spēj arī skolēnu emocionāli nogremdēt.

Ticiet saviem sapņiem! Esiet neatlaidīgi, mērķtiecīgi! Novērtējiet katru iespēju, kura jums ir dota! Jums viss izdosies!"

Ko audzēkņi vēlas mūsu skolā mainīt?

Mūsu skolā tiek veiktas dažādas izmaiņas, lai padarītu mūsu skolu patīkamāku. Šīs izmaiņas veic mūsu skolas pedagogi, iespējams, ka mūsu domas nesakrīt ar viņu domām. Intereses pēc, veicām aptauju, lai uzzinātu, ko tad skolēni vēlētos mūsu skolā.

Atbildes, ko saņēmām bija:

Mīkstās mēbeles.

Gaiteņos novērojamas "cīņas par mīkstām sēdvietām", tiešām tā ir.

Kafijas automātu.

Izrādās, ir arī sastopami kafijas cienītāji.

Skolas zvanu.

Skolas zvans mums trūkst. Kad tas bija, skolā varēja saprast, kad sākt, kad beigt stundas.

Labojums 2. stāva (Grobiņā) meiteņu tualetēs

Durvju starpas ir samērā lielas spraugas, cauri kurām var visu redzēt. Nesen no sienām arī noplīsa flīzes.

Starpbrīžos, lai gaiteņos skanētu radio.

Joku lapa

Bioloģijas stunda. Skolotāja jautā:
- Pēter, pastāsti visiem, kā vairojas sliekas!
- Daloties, skolotāj!
- Un kā tieši?
- Ar lāpstu!

Skolotāja – Uldim:
- Uldi, kāda, tavuprāt, būtu ideāla skola?
- Tā, kas slēgta, skolotāj!

Sakiet, skolotāj, vai cilvēku var sodīt par to, ko viņš nav izdarījis?
-Protams, ka nevar.
-Vai cik labi ! Es neesmu sagatavojis mājas darbus!

Tētis liek Jānītim nokrāsot logus, pēc pusstundas Jānīts atnāk un jautā: "Vai rāmjus arī krāsot?"

Skolotāja: - Kā mēs ar ūdens palīdzību varam iegūt gaismu?
Jānītis: - Nomazgājot logus.

Ķīmijas stunda.
Skolotāja:
-Maijiņ, kādā krāsā tev galarezultātā sanāca šķīdums?
-Sarkans.
Sēdies,5.Un kādā krāsā Pēterītim?
-Oranžs.
-Sēdies,4,nav īsti tāds, kā vajadzētu. Jānīt?
-Melns!
-Divi! Klase, gulties!!!

Ēst vai neēst – tāds ir jautājums!

Stāsta Anete Laursone:

“Mācoties uzņēmējdarbības pamatus, es sagatavoju savu ideju “Volume on”. Tās pamatā ir kāda biznesa reklamēšana, kuram vajadzīga palīdzība.

Paskatījos apkārt un nolēmu ķerties pie skolas ēdnīcas reklamēšanas, ko īstenoju dažādos veidos – izliku afišas skolā un skolas Instagramā.

Vēlējos, protams, arī uzzināt, ko domā par ēdnīcu mūsu skolas skolēni, jo gandrīz ikviens no viņiem iegriežas mūsu ēstuvē. Izrādās, ka daudzi ir negatīvi noskaņoti – nepatīk cenas (kuram gan gribas atstāt sūri grūti iegūto naudiņu sava vēdera iepriecināšanai?!), nepatīk troksnis ēdnīcā (klau, kurš gan cits, ja ne mēs to troksni taisām?!), ir vietu trūkums, kur nolikt savu ēdamo un mierīgi pasēdēt (ziniet, cik mēs te esam simti?!).

Manu veikumu pārķēra dažas meitenes un, pārveidojot manu jautājumu (Kāpēc ēst skolas ēdnīcā?), izveidoja savu kampaņu (Kāpēc neēst ēdnīcā?), bet ar to es tiku galā. Lai gan jāatzīst, ka dažas lietas tiešām var ēdnīcā uzlabot.

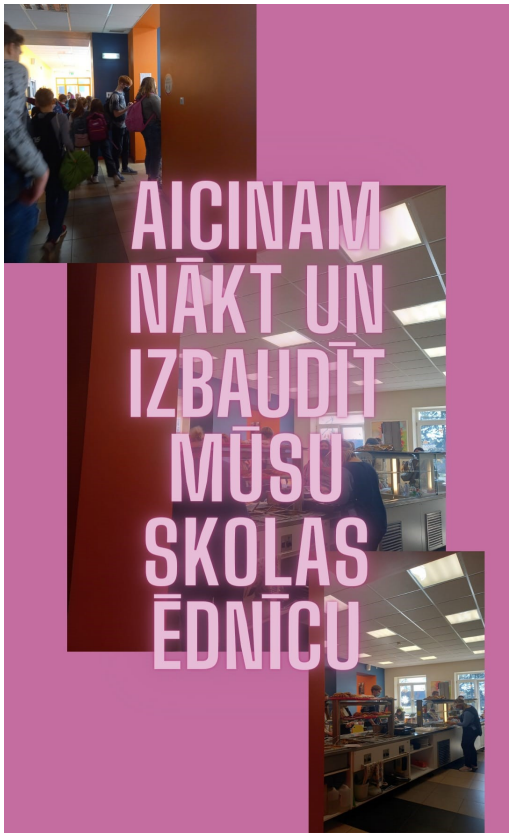

Runājot par veselīgu ēšanu, gan gribu norādīt, ka ieteiktos sāls trauciņus gan nevajadzētu likt uz galdiem. Valstī notiek kampaņa par sāls samazināšanu uzturā. Tas nedrīkst pārsniegt noteiktās normas. Esam pieraduši pie sāļiem čipsiem un citām neveselīgām uzkodām, tāpēc organisms joprojām pieprasa sāļumu, bet jūs taču zināt, cik tas ir kaitīgi. Sāls deva, kas cilvēkam dienā nepieciešama, ir trīs līdz pieci grami. Tā ir aptuveni viena tējkarote.

Lielākā daļa Latvijas iedzīvotāju sāli uzņem trīs līdz piecas reizes vairāk nekā vēlams!!!

Kopumā varu secināt, ka skolēni ir ievērojuši manas reklāmas. To es secinu pēc komentāriem. Un turpina iet uz mūsu ēdnīcu ieturēt maltītes. Un nemaz nav tik slikti!”

Labu apetīti!